

42 години на живота му. Не слѣдъ дълго врѣме, обаче, може би и по здравословни причини, Априловъ постѣпилъ въ Брашовъ въ гимназията, която и свършилъ въ 1807 год. и заминалъ за Виѣна, за да постѣпи въ медицинския факултетъ. Но скоро Априловъ съзнава, че това не е по неговата натура, за това, и поради болезненостъ, той напусналъ университета, завърналъ се въ Русия и постѣпва на търговска работа при търговеца Теодориди, сродникъ на брата му Никифора, защото търговската къща на Априлова фалирала. Слѣдъ врѣме двамата братя наново се залавятъ за самостоятелна търговия. Въ 1828 год. тѣ се раздѣлили, тъй като Василь, поради грѣдна болестъ, е трѣбвало да води спокоенъ животъ. Той полага паритѣ си въ банка и се ограничава да живѣе подъ строга диета, въ дружба съ малцина приятели одески, като при това се занимава съ книжнина. Отъ своя неджгъ Априловъ е страдалъ още отъ малкъ. Прѣзъ това врѣме Априловъ още не е билъ озаренъ отъ небесния лжъ на своето народно самосъзнание. По него врѣме изучаването на старогръцкия миръ въ училищата и литературата на Европа, романтизмътъ въ поезията — начело съ Байрона, съ Шотобриана и Ламартина, съ Шилера и Гьоте, геройската борба на гърцитѣ отъ 1820 год. насетнѣ, която напомняше за подвизитѣ на старитѣ елини, — всичко това направи да се обхване европейския свѣтъ отъ силно съчувствие къмъ гърцитѣ, което послѣ се прѣвърна въ елиномания. Такъвъ елиноманъ е билъ и Априловъ. Той най-обичалъ да говори и пише на грѣцки, който языкъ владѣялъ до съвършенство. Като елиноманъ Априловъ, както самъ говори, още въ 1821 год. значително помогналъ на доброволцитѣ, които се отправили отъ Одеса за Гърция, като възстанници, а подъ влиянието на братовитѣ си роднини Маразли и Теодориди той бѣ взелъ доста видно мѣсто въ кръга на богатата